

10 e Kamer

Nr. 440/08
VAN HET PARKET

Nr. C/248/10
VAN HET ARREST

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest gewezen in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

19 februari 2010

not. 66.F1.112418/05 van het Openbaar Ministerie tegen:

1. Nr. 308 ; voorheen ;
met ondernemingsnummer en met maatschappelijke zetel
te

2. Nr. 309 , bouwkundig
conducteur, geboren te op , wonende te ;

3. Nr. 310 , met ondernemingsnummer en
met maatschappelijke zetel te

4. Nr. 311 , bestuurder van
vennootschappen, geboren te op , wonende te

5. Nr. 312 met ondernemingsnummer en
met maatschappelijke zetel te

6. Nr.(niet in de zaak voor het hof)

beklaagden,

verdacht van:

A. Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden

Bij inbreuk op artikel 200 Wetboek diverse rechten en taksen zoals gewijzigd bij artikel 9 van het K.B. nr. 63 van 28 november 1939 (B.S. van

1 december 1939) en bij artikel 8 der wet van 14 augustus 1947 (B.S. van 17 september 1947), alsook bij inbreuk op de artikelen 1 en 8 van het K.B. van 14 december 1959 (B.S. van 4 januari 1960) waarbij regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken

aanplakbrieven te hebben aangebracht of behouden en of enig ander visueel reclame- of publiciteitsmiddel te hebben behouden op toeristische verkeerswegen door de Koning aangewezen;

namelijk: een reclamebord behouden te hebben op het grondgebied van de gemeente

bedoeld reclamebord zijnde aldus aangebracht op enige plaats langs een door de Koning aangewezen toeristische verkeersweg, als dusdanig aangewezen zijnde bij artikel 1 – 3° van het K.B. van 8 januari 1958 houdende bepaling van de toeristische verkeerswegen waarvoor regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken (B.S. van 26/2/1958) namelijk de (thans van de (thans) te tot de kruising met de

terzake:

- 1) een reclamebord op het huis (OK 1)
- 2) een reclamebord op het huis (OK 2)

De eerste en de derde:

1. te - vanaf 3 juli 1999 tot dag bevel tot dagvaarding 24 april 2007

De tweede:

2. te - vanaf 24 oktober 1994 (st. 19 OK 3) tot dag bevel tot dagvaarding 24 april 2007

De vierde:

3. te - vanaf 2 januari 2003 (st. 93) tot dag bevel tot dagvaarding 24 april 2007

De vijfde:

4. te - vanaf 28 mei 2004 (st. 23) tot dag bevel tot dagvaarding 24 april 2007

B. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1 - 8° (en § 3), 146-1° en 2° lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (BS 08.06. 1999) de bij art 99 § 1 bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning op de grond gelegen te , ten kadaster gekend onder: in eigendom toebehorende aan geboren te op en

, geboren te _____ op _____, beiden
wonende te _____ :

een publiciteitsinrichting of uithangbord te hebben geplaatst of gewijzigd
(art 99 § 1 – 8°)

De eerste, de tweede en de derde:

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden

te _____ op 29 juni 2001 (st. 60) (OK 3)

met de omstandigheid dat, wat de eerste, de tweede en de derde betreft, het misdrijf gepleegd werd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen, ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden bij de uitoefening van hun beroep, nl. de beroepsbedrijvigheid in de reclamesector

C. Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-8° (en § 3), 146-1° en 2°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (BS 8 juni 1999) de bij art 99 § 1 bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning op de grond gelegen te _____ ten kadaster gekend onder _____ in eigendom toebehorende aan _____ en _____ beiden wonende te _____

een publiciteitsinrichting of uithangbord te hebben geplaatst of gewijzigd (art 99 § 1 – 8°) terzake het herhaald wijzigen van het uithangbord (st. 9 – 154 – 155 – 156)

De eerste, de tweede, de derde, de vierde:

1. te _____ herhaaldelijk te hebben gewijzigd in de periode tussen 21 februari 2003 tot 1 maart 2006 (afbraak)

De vijfde:

2. te _____ herhaaldelijk te hebben gewijzigd in de periode tussen 28 mei 2004 tot 1 maart 2006 (st. 327)

(...)

met de omstandigheid dat wat de eerste tot en met de vijfde betreft het misdrijf gepleegd werd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen, ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden bij de uitoefening van hun beroep, namelijk de beroepsbedrijvigheid in de reclamesector

De eerste:

tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42 en 43bis Sw. te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van € 75 205,2 in beslag gesteld, zijnde

hetzij de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen,
hetzij goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld,
hetzij inkomsten uit belegde voordelen.

* * *

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Gent, negentiende kamer, rechtsprekend in correctionele zaken, van 7 januari 2008 werd op tegenspraak als volgt beslist:

- strafrechtelijk:

1.

Ontslaat de beklaagde van rechtsvervolging voor de haar ten laste gelegde betichting C1.

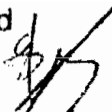
Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlastelegging A1 en B, samen, tot een geldboete van € 10 000.

Verhoogt de geldboete met vijfenveertig opdecimen, aldus gebracht op € 55 000.

Bijzondere verbeurdverklaring

Beveelt overeenkomstig artikel 42 § 3, 43 en 43bis Strafwetboek, in hoofde van de beklaagde de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van € 54 829,20, zijnde vermogensvoordelen die rechtstreeks uit de misdrijven A1 en B zijn verkregen, bedrag dat in beslag werd genomen op rekening op naam van bij

Zegt voor recht dat het beslag dat betrekking heeft op een bedrag van € 75 205,20 gestort op rekening op naam van bij voor het overige wordt geheven.

Zegt dat deze beklaagde verplicht is een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 137,5 te betalen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Legt de veroordeelde | | | | | eveneens een vergoeding op van € 28,84 in uitvoering van artikel 6 van de Programmawet van 27 december 2006 en artikel 77 van het K.B. van 27 april 2007 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

2. |

Ontslaat de beklaagde | | | | | van rechtsvervolging voor de hem ten laste gelegde betichting C1.

Veroordeelt de beklaagde | | | | | voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlasteleggingen A2 en B, samen, tot een hoofdgevangenisstraf van vier maanden en tot een geldboete van € 5 000.

Verhoogt de geldboete met vijfenveertig opdecimen, aldus gebracht op € 27 500.

Beveelt dat bij gebreke aan betaling binnen de termijn bepaald bij artikel 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van 3 maanden.

De rechtbank beveelt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis wat betreft de in hoofde van de beklaagde | | | | | uitgesproken hoofdgevangenisstraf van vier maanden, zal uitgesteld worden voor een termijn van drie jaar te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

Zegt dat deze beklaagde verplicht is een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 137,5 te betalen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Legt de veroordeelde | | | | | eveneens een vergoeding op van € 28,84 in uitvoering van artikel 6 van de Programmawet van 27 december 2006 en artikel 77 van het K.B. van 27 april 2007 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

3.

Ontslaat de beklaagde | | | | | van rechtsvervolging voor de haar ten laste gelegde betichting C1.

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlasteleggingen A1 en B, samen, tot een geldboete van € 5 000.

Verhoogt de geldboete met vijfenveertig opdecimen, aldus gebracht op € 27 500.

Zegt dat deze beklaagde verplicht is een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 137,5 te betalen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Legt de veroordeelde eveneens een vergoeding op van € 28,84 in uitvoering van artikel 6 van de Programmawet van 27 december 2006 en artikel 77 van het K.B. van 27 april 2007 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

4.

Ontslaat de beklaagde van rechtsvervolging voor de haar ten laste gelegde betichting C1.

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlastelegging A3, tot een geldboete van € 50.

Verhoogt de geldboete met vijfenveertig opdecimen, aldus gebracht op € 275.

Beveelt dat bij gebreke aan betaling binnen de termijn bepaald bij artikel 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van acht dagen.

Zegt dat deze beklaagde verplicht is een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 137,5 te betalen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Legt de veroordeelde eveneens een vergoeding op van € 28,84 in uitvoering van artikel 6 van de Programmawet van 27 december 2006 en artikel 77 van het K.B. van 27 april 2007 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

5.

Ontslaat de beklaagde van rechtsvervolging voor de haar ten laste gelegde betichting C2.

Veroordeelt de beklaagde-rechtspersoon voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlastelegging A4, tot een geldboete van € 50.

Verhoogt de geldboete met vijfenveertig opdecimen, aldus gebracht op € 275.

Zegt dat deze beklaagde verplicht is een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 137,5 te betalen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Legt de veroordeelde eveneens een vergoeding op van € 28,84 in uitvoering van artikel 6 van de Programmawet van 27 december 2006 en artikel 77 van het K.B. van 27 april 2007 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

- wat betreft de verwijdering van de reclameborden:

Beveelt met toepassing van art. 200, derde lid, Wetboek diverse rechten en taksen de verwijdering van de wederrechtelijk geplaatste reclameborden die het voorwerp uitmaken van de tenlasteleggingen onder A.

Zegt dat de herstellvordering wat betreft tenlastelegging B zonder voorwerp is geworden.

Verklaart zich niet bevoegd te oordelen over de herstellvordering wat betreft de tenlasteleggingen onder C.

- gerechtskosten:

Begroot de te weerhouden gerechtskosten in hun geheel op € 355,34.

Veroordeelt de tweede beklaagde tot zijn eigen kosten van vonnisafschriften, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op € 103,46.

Veroordeelt de eerste tot en met de vijfde beklaagde hoofdelijk tot de overige kosten, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op € 251,88, in hoofde van deze beklagden veroorzaakt door de weerhouden tenlasteleggingen.

De oorspronkelijk zesde beklaagde werd ontslagen van rechtsvervolging voor de telastleggingen A.5 en C.3.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 11 januari 2008 door de derde beklaagde.
- 14 januari 2008 door het openbaar ministerie tegen de derde beklaagde.
- 21 januari 2008 door de eerste, de tweede, de vierde en de vijfde beklaagde.
- 21 januari 2008 door het openbaar ministerie tegen de eerste, de tweede, de vierde en de vijfde beklaagde.

1. Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 8 januari 2010 in het Nederlands:

de eerste beklagde in haar middelen van verdediging bij monde van meester Jan Ghysels, advocaat te Brussel, als lasthebber ad hoc,

de tweede beklagde in zijn middelen van verdediging bij monde van meester Dominique Blommaert, advocaat te Brussel,

de derde beklagde in haar middelen van verdediging bij monde van meester Erik Vanden Brande, advocaat te Etterbeek, als lasthebber ad hoc,

de vierde beklagde in haar middelen van verdediging bij monde van meester Dominique Blommaert, advocaat te Brussel,

de vijfde beklagde in haar middelen van verdediging bij monde van meester Véronique Ferryn, advocaat te Sint-Denijs-Westrem, als lasthebber ad hoc,

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van Pascale Clauw, substituut-procureur-generaal.

2. De hogere beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld; zij zijn ontvankelijk.

De beslissing van de eerste rechter over de strafvordering tegen de oorspronkelijk zesde beklagde is er niet door bestreden.

3. De voormelde telastleggingen zijn deze vervat in de oorspronkelijke dagvaarding met de beperkte verbeteringen van enkele materiële vergissingen en de aanpassing van de letter- en cijferindicatie die de eerste rechter deed. De eerste rechter hield hierbij rekening met het feit dat het *Wetboek der met het zegel gelijkgestelde taxes* sedert 1 januari 2007 het *Wetboek diverse rechten en taksen* heet (art. 2 Wet 19 december 2006 en art.95 van het K.B; van dezelfde datum, B.S. 29.12.2006, hierna verder afgekort tot WDRT).

Het is over deze verbeterde telastleggingen dat de partijen voor het hof tegenspraak hebben gevoerd. Elke hiervoor vermelde telastlegging heeft betrekking op dezelfde feitelijke gedragingen als deze die er in de oorspronkelijke dagvaarding aan ten grondslag liggen. Telkens hierna sprake is van de telastleggingen A 1 t/m 4, B en C1 en 2 betreft het deze telastleggingen zoals hiervoor nader omschreven.

4. De telastlegging A, onderdelen 1 tot en met 4, heeft betrekking op het 'behouden' van (1) een reclamebord; meer bepaald een houten constructie van 3 m op 3 m, in januari 1992 aangebracht op de zijgevel van de woning aan de te
en (2) een gelijkaardig reclamebord, in november 1990 aangebracht op de zijgevel van de woning aan dezelfde weg met huisnummer

De telastlegging B betreft het plaatsen op 29 juni 2001 van een vaste reclame-inrichting van ongeveer 4,80 m op 3,40 m, bestaande uit een gegalvaniseerde plaat en gemoffelde alu-profielen met een omlijsting van 10 cm, op de gevel van de woning te In de loop van de maand mei 2007 werd de inrichting verwijderd.

De telastlegging C, onderdelen 1 en 2, betreft het 'herhaaldelijk/wijzigen' van een reclamebord van ongeveer 4,80 m op 3,20 m in december 1996 aangebracht op de zijgevel van een pand aan de I te . Het bord werd op 1 maart 2006 verwijderd.

5. Met de eerste rechter oordeelt het hof dat de telastlegging C niet bewezen is. Het hof maakt de overwegingen van de eerste rechter in de randnummers 50, 51 en 52 van het bestreden vonnis hier tot de zijne. Wijzigingen van het bord in de loop van de in de telastlegging vermelde periode zijn niet aangetoond. Het openbaar ministerie heeft overigens geen beroepsgrievens aangevoerd tegen de zienswijze van de eerste rechter. De eerste tot en met de vierde beklagde dienen te worden ontslagen van rechtsvervolging voor de telastlegging C.1 en de vijfde beklagde voor de telastlegging C.2.

Het hof gaat hierna dan ook enkel nader in op de strafvordering met betrekking tot de telastleggingen A en B.

6. De feitelijke gedragingen die aan de telastlegging A ten grondslag liggen maken, voor zover bewezen, nog een misdrijf uit, strafbaar gesteld door de bepalingen aangehaald in de telastlegging.

Het feit te last gelegd onder B maakt, voor zover bewezen, nog steeds een misdrijf uit. Bij decreet van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid (hierna: aanpassings- en aanvullingsdecreet) werden onder meer de artikelen 99 en 146 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna: Stedenbouwdecreet 1999) gewijzigd (B.S. 15 mei 2009). Krachtens artikel 112 van het aanpassings- en aanvullingsdecreet is dit in werking getreden op 1 september 2009.

In uitvoering van artikel 110 van het aanpassings- en aanvullingsdecreet werden de diverse wijzigingen aan het Stedenbouwdecreet 1999 gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse regering van 15 mei 2009 houdende coördinatie van de decreetgeving op de ruimtelijke ordening (B.S. 20 augustus 2009). Deze coördinatie draagt als opschrift: "Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening" (hierna: VCRO). Dit gecoördineerde decreet is in werking getreden op 1 september 2009.

Art. 4.2.1.1^o.a VCRO bepaalt: "*Niemand mag zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning: de hiernavolgende bouwwerken verrichten, met uitzondering van onderhoudswerken: het optrekken of plaatsen van een constructie*". Inbreuk hierop wordt strafbaar gesteld door art. 6.1.1, eerste lid, 1° VCRO dat bepaalt: "*Met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en met een geldboete van € 26 tot € 400.000 of met één van deze straffen alleen, wordt de persoon gestraft die: de bij de artikelen 4.2.1 en 4.2.15 bepaalde handelingen hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, uitvoert, voortzet of in stand houdt*".

Art. 6.1.3 VCRO bepaalt: "*Alle bepalingen van het eerste boek van het Strafwetboek, met inbegrip van hoofdstuk VII en van artikel 85, zijn van toepassing op de in artikel 6.1.1 vermelde misdrijven.*"

Een publiciteitsinrichting of uithangbord is een constructie in de zin van voormeld art. 4.2.1.1^o. a VCRO (art. 4.1.1, 3° VCRO).

7. " " is sedert 11 september 2006 de benaming van de eerste beklagde, daarvoor " en behoort tot de groep . Zij is eigenaar van de voormelde publiciteitsinrichtingen.

De derde beklagde | is de vennootschap waarvan de tweede beklagde | de zaakvoerder is en in het kader waarvan hij zijn beroepsactiviteit uitoefent. Hij volgt de te plaatsen en geplaatste publiciteitsborden op; de bvba is door de "aangesteld als strafrechtelijk aansprakelijke persoon voor het bordenbestand".

De vierde beklagde . was van 2 januari 2003 tot 28 mei 2004 gedelegeerd bestuurder van . Vanaf 28 mei 2004 wordt deze functie, ook binnen de | , waargenomen door de vijfde beklagde de | , met als vaste vertegenwoordiger , haar enige zaakvoerder.

De vrijgesproken oorspronkelijk zesde beklagde | stond in voor de prospectie; hij zocht mogelijke nieuwe locaties voor het plaatsen van reclameborden op en bereidde de dossiers voor de vergunningsaanvragen voor.

8.1. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en het onderzoek ter terechtzitting van het hof is de telastlegging A bewezen; hierna onder randnummers 10.1 tot en met 10.5 zal het hof onderzoeken aan wie het misdrijf is toe te rekenen.

De beide reclameborden werden in de onderscheiden periodes behouden in strijd met het verbod vervat in de in de telastlegging A vermelde wettelijke bepalingen; het betreft geen situaties waarop het verbod niet van toepassing was en een vergunning kon worden verleend.

Deze telastlegging betreft duidelijk enkel het 'behouden' van de reclameborden, en, in tegenstelling tot wat de beklagden aanvoeren, niet het 'wijzigen' van de borden.

8.2. In de ter zake geldende gebruikelijke zin van de woorden en in de context van de overige bepalingen van het WDRT betekent 'het aanplakken van alle hoe ook genaamde plakbrieven' vervat in art. 200 WDRT het aanbrengen maar ook het behouden van aanplakbrieven of enig ander reclame- of publiciteitsmiddel, of nog het aanbrengen en behouden van elk vast of beweeglijk, al dan niet duurzaam visueel reclame- of publiciteitsmiddel. Het hof maakt ook de overwegingen van de eerste rechter in dit verband tot de zijne. Bovendien zijn "aanplakbrief" en "reclamebord" in Vlaanderen taalkundig even aanvaardbaar als "aanplakbiljet" en "aanplakbord"; het hof verwijst in dit verband naar de overwegingen van de eerste rechter met betrekking tot samenstellingen; bij hun verweer op dit punt hebben de beklagden geen oog voor de dynamiek van de woordenschat; Van Dales Groot Woordenboek van de Nederlandse Taal, waarnaar de beklagden verwijzen, bevat geen complete beschrijving van alle taalvormen die kortere of langere tijd in de marge van de kernwoordenschat gangbaar zijn (inleiding bij veertiende uitgave, pag.xiii).

Aldus geïnterpreteerd schendt art. 200 WDRT klaarblijkelijk niet het legaliteitsbeginsel dat zijn uitdrukking vindt in art. 12 Gw., art. 7 EVRM en art. 15 IVBPR.

Art. 200 WDRT betreft immers, in weerwil van hetgeen in conclusies wordt aangevoerd, gelet op de formulering ervan en gelezen in de specifieke context van de wet, een weliswaar voor interpretatie vatbare, uiterlijk waameembare, en voldoende precies omschreven gedraging, waartegen ten tijde van het handelen of het nalaten van de beklaagden en ook nu nog door de wet in voormeld artikel met een straf wordt bedreigd; het voorschrift laat toe voor hen op wie de strafbepaling toepasselijk is de feiten en nalatigheden te kennen die hun strafrechtelijke aansprakelijkheid meebrengen, zelfs als een nadere omschrijving hiervan aan de rechter wordt overgelaten. De verplichting erin omschreven is met andere woorden geen vage of onduidelijke uitdrukking die niet toelaat op voorhand te weten welke precieze gedragingen worden bedoeld of welk handelen strafbaar is gesteld. Het hof stelt de door de verdediging in verband met de uitleg die het hof geeft aan art. 200 WDRT diverse voorgestelde prejudiciële vragen aan het Grondwettelijk Hof dan ook niet (art. 26 § 2, 3° lid Bijzondere Wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof).

8.3. Het uitleggen van art. 200 WDRT zoals hiervoor uiteengezet, brengt niet mee dat moet worden aanvaard dat art. 200 WDRT en het K.B. van 14 december 1959 impliciet zouden zijn opgeheven door art. 99 § 1, 8° Stedenbouwdecreet 1999. Deze bepaling verbiedt het plaatsen of wijzigen van publiciteitsinrichtingen of uithangborden zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning met het oog op een duurzame ruimtelijke ontwikkeling (art. 3 Stedenbouwdecreet), terwijl art. 200 WDRT meer specifiek de vrijwaring van de schoonheid van de gebouwen, monumenten, zichten en landschappen beoogt, maar enkel langs toeristische verkeerswegen en in die zin dat er op bepaalde uitzonderingen na geen vergunning kan voor worden verleend, naast het fiscale aspect van de regelgeving. Ook het feit dat de goederen volgens het gewestplan gelegen zijn in woongebied brengt niet mee dat zij niet langer zouden zijn gelegen langs een toeristische weg in de zin van het K.B. van 8 mei 1958 voormeld. De verordende kracht van de gewestplannen reikt niet verder dan de toepassing op het vlak van de ruimtelijke ordening.

8.4. De beklaagden wijzen er op dat art. 200 WDRT "de regering" en niet "de Koning" machtigt de aanplakking van alle hoe ook genaamde plakbrieven die een zekere grootte te buiten gaan op bepaalde plaatsen te verbieden. Zij betwisten terecht niet dat uit de aanhef van het K.B. van 14 december 1959 voornoemd blijkt dat dit besluit werd genomen door de ministerraad; zij voeren aan dat de ministerraad niet de regering is, vermits ook staatssecretarissen tot de regering behoren. De beklaagden voeren evenwel niet aan en het blijkt niet dat de "regering" op 14 december 1959 ook effectief een of meer staatssecretarissen omvatte. Niets laat toe aan te nemen dat toen de ministerraad niet gelijk was aan de regering; van enige subdelegatie door de regering aan een of enkele ministers is in deze omstandigheden geen sprake. Het ingeroepen middel om het besluit in strijd met de wet te verklaren en buiten toepassing te laten (art. 159 Gw.) faalt. Dit is ook zo voor het middel gesteund op de beweerde bevoegdheidsoverschrijding door de

regering omdat het besluit van 14 december 1959 ook regelen stelt op het reclame maken, nu zoals hiervoor overwogen, art. 200 WDRT het aanbrengen en behouden van elk vast of beweeglijk, al dan niet duurzaam visueel reclame- of publiciteitsmiddel betreft.

8.5. De beklagden stellen dat de reglementering van buitenreclame sedert de Bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen tot de bevoegdheid van de gewesten behoort; art. 201 WDRT werd nochtans bij wet van 22 april 2003 (B.S. 22 mei 2003) gewijzigd. Het betreft de aanpassing van de in het artikel uitgedrukte regel aan de politiehervorming. Zij menen dat aan het Grondwettelijk Hof moet worden gevraagd of de wet van 22 april 2003 de bevoegdheidsregels tussen de federale staat en de gemeenschappen en gewesten schendt door de bevoegdheid tot het opstellen van processen-verbaal te regelen. Zij voegen er aan toe dat "de processen-verbaal" derhalve nietig zijn, wat volgens hen de onontvankelijkheid van de strafvordering zou meebrengen.

Ook hier kunnen de beklagden niet worden gevolgd. De vaststellingen met betrekking tot de reclameborden aan de

en te zijn gedaan en de processen-verbaal zijn opgesteld door officieren van gerechtelijke politie behorend tot de gerechtelijke dienst van het arrondissement die, afgezien van de bevoegdheidsbepalingen van art. 201 WDRT, bevoegd zijn om misdrijven vast te stellen en daarvan proces-verbaal op te stellen (art. 8 Sv. en art. 15 Wet van 5 augustus 1992 op het politieambt).

De processen-verbaal zijn niet nietig. Dit is ook zo zelfs al zou positief worden geantwoord op de vraag naar een eventuele schending van de bevoegdheidsregels bij de wijziging van art. 201 WDRT, zodat het antwoord op de vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen en het hof de voorgestelde prejudiciële vraag niet stelt (art. 26 § 2, 3° lid Bijzondere Wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof).

8.6. De beklagden voeren aan dat art. 200 WDRT een "algemeen verbod" om aan te plakken zou inhouden. Dat is gelet op de gebruikte bewoordingen niet het geval; ook hier maakt het hof de overwegingen van de eerste rechter in dit verband tot de zijne. De in de voorgestelde prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof ingeroepen schending bestaat dan ook klaarblijkelijk niet, zodat het hof de vraag niet stelt (art. 26 § 2, 3° lid Bijzondere Wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof).

8.7. De beklagden voeren verder aan dat het K.B. van 8 januari 1958 houdende bepaling van de toeristische wegen waarvoor regelen worden gesteld op het aanplakken en reclamemaken, meer bepaald de bijlage aan het K.B. die de toeristische verkeerswegen, andere dan autosnelwegen en de toegangswegen en de wegen langs landschappen, aanduidt en die het betrokken gedeelte van de aanmerkt als toeristische weg "hopeloos" achterhaald is.

Het groot aantal reclameborden langs deze weg, door de beklagden merkwaardig genoeg blijkbaar als storend beschouwd, neemt het belang van de bescherming als toeristische weg geenszins weg, evenmin als dit het geval is met de aanleg van de autoweg. Terecht wijst de eerste rechter op de principiële beoordelingsvrijheid in

dit verband van de uitvoerende macht. Het niet wijzigen van de lijst is overigens niet van aard de voorspelbaarheid ervan te beperken. Het niet wijzigen van de lijst van de toeristische wegen is ook niet kennelijk onredelijk. Het K.B. werd getroffen door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat het werd genomen of gehandhaafd met machtsafwijking, machtsoverschrijding of miskennis van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; het strookt met de wet. Het staat niet aan het hof de opportuniteit ervan te beoordelen. Het hof laat het dan ook niet krachtens art. 159 Gw. buiten toepassing.

8.8. De _____ te _____ heeft niet meer het nummer waarmee hij is aangeduid in de bijlage aan het K.B. van 8 januari 1958. Langs de weg zijn er ook geen aanduidingen aan te treffen die er op wijzen dat het (deels) gaat om een toeristische weg. Dit neemt de tegenstelbaarheid en de "voorspelbaarheid" van de aanduiding als toeristische weg niet weg. Op geen enkel ogenblik in de loop van het onderzoek hebben de beklagden overigens laten kennen dat zij niet konden uitmaken dat het betrokken gedeelte van de _____ in _____ in het K.B. van 8 januari 1958 werd aangeduid als toeristische verkeersweg.

8.9. Op pagina's 10 tot en met 15 van haar conclusies onder randnummers 13 tot en met 14.2, overgenomen door de andere beklagden, voert de beklagde _____ een reeks middelen aan op grond waarvan zou moeten worden aangenomen dat de bijzondere machtenwet van 1 mei 1939 in strijd zou zijn met de Grondwet en dat dit ook het geval zou zijn met het K.B. nr.63 van 28 november 1939 (een bijzondere machtenbesluit, waarnaar in de telastlegging A wordt verwezen), wat onder meer zou meebrengen dat ook de wettigheid van het K.B. zou moeten worden onderzocht. Door het bijzondere machtenbesluit werd in art. 200 WDRT de zinsnede "in door de oorlog verwoeste streken" geschrapt en dus het toepassingsgebied verruimd.

Al deze middelen gaan uit van de zienswijze van de beklagden dat het K.B. nr. 63 van 28 november 1939 niet bij wet zou zijn bekrachtigd. Zoals reeds de eerste rechter heeft aangestipt werd het K.B. nr. 63 van 28 november 1939 echter wel degelijk bij wet bekrachtigd (op een ter zake niet relevante wijziging van de derde alinea van het eerste artikel van het besluit na); de bekrachtiging geschiedde meer bepaald bij art. 2 van de wet van 16 juni 1947 houdende bekrachtiging van de koninklijke besluiten getroffen krachtens de wet van 1 mei 1939 en krachtens de wet van 10 juni 1937 (B.S. 14 augustus 1947); deze wet vormt de toereikende rechtsgrond voor de aangehaalde wijziging door het K.B. nr. 63 van 28 november 1939 van art. 200 WDRT. De voorgestelde prejudiciële vragen aan het Grondwettelijk Hof worden niet gesteld (art. 26 § 2, 3° lid Bijzondere Wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof) en een wettigheidsonderzoek krachtens art. 159 Gw. van het K.B. nr. 63 is niet aan de orde.

8.10. De beklagden voeren nog aan dat het voormelde K.B. van 8 januari 1958 zou zijn opgeheven door het voormelde K.B. van 14 december 1959. Dit is niet het geval; art. 12 van dit laatste K.B. vermeldt uitdrukkelijk de opgeheven besluiten en het K.B. van 8 januari

1958 behoort daar niet toe. Niets laat toe aan te nemen dat niettemin impliciet dit besluit toch zou zijn opgeheven.

Het feit dat het K.B. van 6 mei 1960 houdende bepaling van landschappen en van toeristische verkeerswegen waarvoor regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken een uitdrukkelijke verwijzing bevat naar onder meer het K.B. van 8 januari 1958, wellicht om een gerezen twijfel uit te sluiten, staat aan voormelde vaststelling niet in de weg. Het hof dient in deze omstandigheden de wettigheid van het K.B. van 6 mei 1960, die door de beklagden wordt betwist, niet te onderzoeken. Volledigheidshalve neemt het hof de overwegingen die de eerste rechter deden besluiten tot de wettigheid van dit laatste K.B. over.

9.1. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en het onderzoek ter terechtzitting van het hof is de telastlegging B bewezen; hierna onder randnummers 10.1 tot en met 10.5 zal het hof onderzoeken aan wie het misdrijf is toe te rekenen.

Op 29 juni 2001 werd aan de zijgevel van de woning te [redacted] zonder de daartoe vereiste stedenbouwkundige vergunning een publiciteitinrichting aangebracht, hiervoor onder randnummer 4, tweede alinea nader beschreven.

9.2. De telastlegging B betreft onmiskenbaar enkel de feitelijke gedraging van het 'plaatsen' van de publiciteitsinrichting en niet een 'wijziging' van de inrichting. De telastlegging vermeldt immers als tijdstip van de gedraging enkel 29 juni 2001, datum waarop, naar niet wordt betwist door de beklagden, het bord werd aangebracht.

Anders dan de beklagden stellen is het plaatsen van een publiciteitsinrichting in de zin van art. 99 § 1, 8° Stedenbouwdecreet 1999 een feitelijke gedraging die is begrepen in de feitelijke gedraging "het optrekken of plaatsen van een constructie" in de zin van art. 4.2.1.1° a VCRO.

9.3. Voor het plaatsen van het reclamebord op 29 juni 2001 was geen stedenbouwkundige vergunning verleend. De vraag of later een regularisatievergunning al dan niet wettelijk werd geweigerd dan wel werd verleend is voor de beoordeling van de schuldvraag niet relevant, nu de weigering niet tegen de beklagden wordt aangevoerd en een latere vergunning niet retroactief de schuld wegneemt. Het hof acht ze evenmin relevant voor de bestraffing.

10.1. Strafrecht is een schuldstrafrecht en de beklagden kunnen slechts gestraft worden indien hun een schuldverwijt kan gemaakt worden. Voor de natuurlijke personen moet vaststaan dat zij een invloed hadden of konden hebben op het strafbare handelen van de rechtspersoon of m.a.w. of zij enige invloed konden aanwenden om de overtredingen van de regelgeving waarop de bewezen telastleggingen betrekking hebben te voorkomen of te beletten. Voor ieder van de beklagden staat de schuld in deze zin vast.

10.2. [redacted] (voorheen [redacted]) is eigenaar van de voormelde publiciteitsinrichtingen vermeld in de telastleggingen A en B. Zij liet door haar technische dienst het publiciteitsbord vermeld in de telastlegging B plaatsen en was eigenaar

geworden door overname van een sectorgenoot in mei 1993 van de borden vermeld in de telastlegging A, die zij in de periode vermeld in deze telastlegging behield en exploiteerde.

In de periode waarop de telastlegging A.3 betrekking had was gedelegeerd bestuurder van (van 2 januari 2003 tot 28 mei 2004) en (vanaf 28 mei 2004) zaakvoerder van de de nieuwe gedelegeerd bestuurder van met als vaste vertegenwoordiger Deze laatste had de dagelijkse leiding van de (stuk OK4, 316).

De eerste beklagde had de bevoegdheid om het behoud van de borden waarop de telastlegging A betrekking heeft onmiddellijk te doen beëindigen en de plaatsing van het bord waarop de telastlegging B betrekking heeft te verhinderen zolang er geen vergunning was.

Van de gedelegeerd bestuurder, c.q. de vaste vertegenwoordiger ervan, en van de zaakvoerder kan worden verwacht dat deze de nodige instructies geeft of laat geven zodat geen reclameborden worden geplaatst of behouden in strijd met de wet en dat hierop strikt wordt toegezien. De feiten tonen aan dat dit niet of onvoldoende geschiedde; zo deze verplichting was nagekomen dan zouden de misdrijven omschreven in de telastleggingen A en B niet zijn gepleegd.

Het maatschappelijk doel van de omvat onder andere het aanplakken op publiciteitsborden, het verstrekken van alle prestaties, diensten en adviezen die rechtstreeks of onrechtstreeks betrekking hebben op publiciteit in de meest uitgebreide betekenis en alle onroerende verrichtingen.

Het maatschappelijk doel van de bestaat onder meer in het verwerven, beheren en in huur nemen van onroerende goederen.

10.3. volgt, uiteindelijk voor rekening van ; het plaatsen van de publiciteitsborden en wat verder gebeurt met de geplaatste borden op. Zoals hiervoor aangestipt doet hij dit via de waarvan hij de enige zaakvoerder is.

De tweede beklagde heeft volgens zijn eigen verklaring de "finale beslissingsbevoegdheid" in verband met het plaatsen, in stand houden en verwijderen van reclameborden sedert 1994.

..... had binnen de organisatie met verschillende vennootschappen, die bij de plaatsing, het behouden of het verwijderen van de publiciteitsinrichtingen samen werkten en voordeel genoten, de daadwerkelijke bevoegdheid om te vermijden dat reclameborden werden geplaatst of behouden in strijd met de wet; voor de borden waarop de telastleggingen A en B betrekking hebben, heeft hij nagelaten van zijn bevoegdheid gebruik te maken.

De heeft onder andere als maatschappelijk doel het uitbaten van een algemeen bedrijf van "....." en onder meer het verwerven, vervreemden, valoriseren van onroerende goederen, waartoe het afsluiten van huurovereenkomsten voor reclameinrichtingen behoort. Zij is sedert 1994 door aangesteld als 'strafrechtelijk verantwoordelijke voor de instandhouding van het bordenbestand'. Binnen deze rechtspersoon had de zeggenschap.

10.4. Vennootschapsrechtelijk hebben de drie beklagde rechtspersonen een onderscheiden aandeel in het tot stand komen van de plaatsing en in het behouden van publiciteitsborden maar in feite

blijken zij, onder meer door de erbij betrokken natuurlijke personen, met betrekking tot de plaatsing en het behoud van de borden onlosmakelijk samen te werken als een geheel; zij hadden de bevoegdheid, de plicht en de middelen om de inbreuken te voorkomen of ongedaan te maken. Zij hebben de wanbedrijven uitgevoerd of aan de uitvoering ervan rechtstreeks meegewerkt in de zin van art. 66 Sw. De
 en de handelden hierbij door het persoonlijk toedoen van de beklagde en de handelde hierbij door het persoonlijk toedoen van de beklagde

10.5. De wet van 4 mei 1999 tot invoering van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersonen is in werking sinds 2 juli 1999. Vanaf deze datum kan ook een rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk zijn voor misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarmeming van zijn belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor zijn rekening zijn gepleegd. Wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, kan enkel degene die de zwaarste fout heeft begaan worden veroordeeld. Cumulatie in de vervolging en veroordeling van rechtspersoon en natuurlijke persoon is evenwel mogelijk indien de geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en willens heeft gepleegd.

Uit de concrete omstandigheden, zoals hiervoor geschetst, blijkt dat de tweede beklagde, door wiens persoonlijk toedoen de ten tijde van de bewezen verklaarde feiten handelde, en de vierde beklagde, door wiens persoonlijk toedoen de en de ten tijde van de bewezen verklaarde feiten handelden, bewust en buiten elke dwang, dit is wetens en willens, hebben gehandeld in strijd met de betrokken wettelijke bepalingen en zulks voor rekening van deze onderscheiden rechtspersonen.

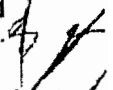
11.1. In hoofde van de eerste, de tweede en de derde beklagde geldt dat de bewezen misdrijven voortkomen uit een zelfde opzet en in die zin door één feit, namelijk een complexe gedraging, zijn opgeleverd, waarop voor ieder van hen één straf dient te worden toegepast, de zwaarste, zijnde bepaald voor het misdrijf omschreven in de telastlegging B.

De straf thans bepaald voor dit misdrijf is dezelfde als deze bepaald ten tijde van de feiten.

Eenheid van strafbaar opzet is er ook voor de vierde en de vijfde beklagde met betrekking tot de onderdelen van de telastlegging A.3, respectievelijk A.4.

11.2. De beklagden hebben als professionelen ter zake wetens en willens jarenlang gehandeld in strijd met de verbodsbepalingen in verband met het maken van publiciteit langs een als toeristisch aangewezen weg. Zij hebben op die manier bijgedragen tot wat zij zelf de teloorgang noemen van het toeristisch karakter van de in

De eerste, de tweede en de derde beklagde hebben bovendien geen oog gehad voor het belang van de maatschappij bij de naleving van de regels die het behoud of het herstel van een goede ruimtelijke ordening

beogen. Alle beklaagden hebben daarentegen systematisch slechts oog gehad voor hun eigen financiële belangen.

Voor de beklaagde houdt het hof rekening met het feit dat hij reeds veelvuldig werd veroordeeld voor gelijkaardige feiten.

Zoals de eerste rechter aanstipt moet de bestraffing van die aard zijn dat zij de overtreder ervan doet afzien over te gaan tot een afweging van het risico om veroordeeld te worden met het voordeel dat met de misdrijven kan worden behaald.

In het voordeel van de eerste, de tweede en de derde beklaagde houdt het hof rekening met het feit dat het bord waarop de telastlegging B betrekking heeft werd verwijderd.

Anders dan de eerste rechter is het hof van oordeel dat de beklaagde die inmiddels de pensioenleeftijd heeft bereikt, niet dient te worden veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf.

Voor de beklaagden en is het zo dat slechts de straf bepaald voor het misdrijf omschreven in de telastlegging A kan worden opgelegd, met een maximum van € 50; of de verzwarende omstandigheid vermeld in art. 146, 2° lid Stedenbouwdecreet 1999 voor hen geldt dient niet nader onderzocht te worden vermits deze enkel geldt voor het misdrijf omschreven in de telastlegging B.

Voor de eerste, de tweede en de derde beklaagde is de verzwarende omstandigheid bewezen; het maatschappelijk doel van de eerste en de derde beklaagde omvat alle onroerende verrichtingen en deze drie beklaagden treden beroepshalve rechtstreeks of als tussenpersoon op bij het oprichten en verhuuren van vaste inrichtingen, meer bepaald vaste reclame-inrichtingen.

11.3. In het bestreden vonnis werd een correcte toepassing gemaakt van het laatste lid van art. 200 WDRT.

11.4. De eerste rechter oordeelde passend over de opdecimes en over de bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders, die dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 45 opdecimes tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten.

11.5. Bij arrest nr.188.928 van de Raad van State van 17 december 2008 (B.S. 2 februari 2009) werd het K.B. van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken vernietigd, zodat de bepalingen van het K.B. van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, van toepassing blijven. Krachtens art. 91, 2° lid van dit K.B. bedraagt de vaste vergoeding € 25.

12. Het openbaar ministerie vordert schriftelijk tegen de beklaagde de bijzondere verbeurdverklaring van de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit de misdrijven zijn verkregen. Voor zover de vordering is gesteund op het misdrijf omschreven in de telastlegging C, waarvoor ontslag van rechtsvervolging wordt verleend, kan er niet op worden ingegaan.

Voor wat betreft de vermogensvoordelen die rechtstreeks zijn voortgekomen uit het misdrijf omschreven onder A.1, is het hof van oordeel dat de kosten voor het tot stand brengen en het behouden van de reclameborden niet in mindering moeten worden gebracht op de uit de verhuring ervan genoten inkomsten; het hof maakt de overwegingen van de eerste rechter in dit verband tot de zijne. Het verbeurd verklaarde vermogensvoordeel rechtstreeks voorkomend uit het onder A.1 omschreven misdrijf werd correct begroot, dit in billijkheid voor de periode voorafgaand aan 2004 bij gebrek aan gegevens die een meer precieze raming toelaten, en wel op € 21 982 (reclamebord op woning) en € 22 920 (reclamebord op woning

Het vermogensvoordeel waarvan de verbeurdverklaring wordt gevorderd op basis van het misdrijf omschreven in de telastlegging B () zou weliswaar niet zijn verkregen wanneer het misdrijf niet zou zijn gepleegd, maar het onvergund plaatsen op zich bracht geen vermogensvoordeel mee; dit vloeiende slechts rechtstreeks voort uit het erop volgende in stand houden van de constructie; hierop heeft de strafvordering evenwel geen betrekking, omdat het in stand houden niet langer een misdrijf uitmaakte ten tijde van de aanhangigmaking van de strafvordering bij de eerste rechter. De vordering tot verbeurdverklaring wordt niet ingewilligd voor zover zij steunt op het misdrijf omschreven in de telastlegging B.

13. Bij brief van 6 maart 2002 werd de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van de stad met betrekking tot de constructie die het voorwerp uitmaakt van de telastlegging B bij het parket ingeleid met toepassing van art. 149 Stedenbouwdecreet 1999. Bij brief van 18 augustus 2005 werd de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van de stad met betrekking tot de constructie die het voorwerp uitmaakt van de telastlegging C bij het parket ingeleid. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur heeft zich bij deze vordering aangesloten bij brief van 14 oktober 2005. De eerste rechter besliste passend over deze vorderingen.

**OP DEZE GRONDEN,
het hof, rechtsprekend op tegenspraak**

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en de niet-strijdige artikelen aangehaald door de eerste rechter,
162, 162bis, 182, 184, 185, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 210 en 211 van het Wetboek van Strafvordering,
24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

verklaart de hogere beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

bevestigt het vonnis in de mate dat het is bestreden, met deze wijzigingen:

- de geldboete waartoe de eerste beklaagde wordt veroordeeld wordt teruggebracht tot € 5 000, vermeerderd met 45 opdecimes tot € 27 500,

- het bedrag van de bijzondere verbeurdverklaring te last van wordt teruggebracht tot € 44 902,

- de tweede beklaagde wordt niet tot een hoofdgevangenisstraf veroordeeld,

- het bedrag van de kostenvergoeding waartoe de eerste tot en met de vijfde beklaagde worden veroordeeld wordt bepaald op € 25,

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten in beroep gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie; begroot deze kosten op € 347,73 en stelt vast dat deze kosten ondeelbaar werden veroorzaakt door het misdrijf dat aan de beklaagden gemeen is, wat ook het geval is voor kosten waartoe deze beklaagden in eerste aanleg hoofdelijk werden veroordeeld.

Kosten:	
Afschriften:	€ 129,40
Opstelrecht ber. bekl.:	€ 60
Dagvaarding:	€ 126,72
	<hr/>
	€ 316,12
+ 10 % :	€ 31,61
	<hr/>
Totaal:	€ 347,73

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter Dirk Van Remoortel, als voorzitter, en de raadsheren Erik Van de Sijpe en Bart Meganck, en in openbare terechtzitting van 19 februari 2010 uitgesproken door voorzitter Dirk Van Remoortel, in aanwezigheid van Jan De Clercq, substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier Leentje Mouton.

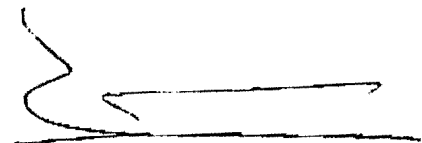
Leentje Mouton

Bart Meganck

Erik Van de Sijpe

Dirk Van Remoortel

ARS-nr. : 2010/608